

Wacław Turek

Urodzony w 1947 r. w Krośnie – poeta, fotografik, muzyk. Opublikował 9 zbiorów wierszy, laureat 8 ogólnopolskich konkursów poetyckich. W latach 1999–2015 prowadził Klub Literacki. Jest członkiem Związku Literatów Polskich, Fotoklubu RP oraz honorowym członkiem Związku Fotografów Słowackich.

Od pielgrzyma

Dr. n. med. Andrzejowi Dudkowi

Pod nogami mam ziemię
i wolną wolę
każdy krok przybliża
kończącą się drogę
usianą drewnianymi świątkami
z którymi rozmawiam milczeniem

Trudno szukać początku drogi
jest rzeką powrotem do domu
kiedy nie wiem czy wrócę
ale słowa pozostaną
zamienię wiersz na serce

Są dni kiedy człowiek po uszy
pokrywa się nadzieją
wiem że świata nie obiegne
do ziemi wróciłem
dzięki krawcom losu
łatającym zdarte podeszwy lat

Do tych miejsc

Na Makalanie żelazny kiwon
wypytuje wzgórze
o resztki oleju skalnego

Obok chłopcy
na drewnianych nartach
odrywali się od pierwszego śniegu

Nad miastem
fabryczna syrena zapraszała na szóstą
stąd unosiła się woń gnijącego lnu
„Marmolada” przyjmowała jabłka
na tanie wino

Chyba trudno zaprzyjaźnić
dzieciństwo z terażniejszością

Na wszelki wypadek
układam przeszłość
by dukielski wiatr
nie wyrwał resztek
pożółkłych wspomnień

* Makalan – wzgórze w Krośnie w dzielnicy Zawodzie

Stanisław Dłuski

Poeta, krytyk literacki, eseista, wykładowca w Uniwersytecie Rzeszowskim. Współzałożyciel i były redaktor naczelny „Frazy” i „Nowej Okolicy Poetów”. Wydał osiem książek poetyckich, m.in. *Dom i świat*, *Samotny zielony krawat*, *Elegie dębowieckie*, *Lamentacje syna ziemi*, *Szczęśliwie powieszony*, *Wiersze dla bezdomnych i wydrążonych*. Członek Stowarzyszenia Pisarzy Polskich i Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich.

Sny o Bogu ukrytym

ukryty w kamieniu czy strumieniu
jedyny Bóg
beziemienny
daleki i bliski
jak iza w dłoni dziecka
odchodzi i przychodzi
rodzi się i umiera
biedronka leci donikąd
czy poznasz Go przed upadkiem
przed zachodem i wschodem
wiem że Cię nie zgadnę
jedynie w upadku przejrzę
jedynie tonąc odżyję
w błogosławionej niepoznawalności

*
nie mogę Cię odnaleźć
w ciemnym stawie pełnym
ciemni
oblakany
opętany
gdzie są liście jasnych dni
wędruję w labiryncie snów

*
wśród pomyłonych słów
stokrotka światła spowiada się
z grzechów niezawinionych
jak pocałunek sarny
w locie trzmiela
zapachu pelargonii matka
prawdy ci odsłania
o niewyrażalnym

*
szedł w dół i w dół
przez dziurawe kieszenie nieba
wypadały anioły
srebrne i czarne
pocałuj w usta sen
będziesz miał dobry dzień

Wiersz dydaktyczny dla wiewiórki

- Gdyby Eurydyko przyszło ci żyć tak jak mnie, wszystkie dni i noce w nieprzytomnej rozpacz, skoczyłaś w dół z Pałacu Kultury i Nauki, śpiewając hymn na cześć Putina.
- Gdybyś jedną noc spędziła w psychiatryku, słuchając wycia i szlochów szaleńców, straciłaś na zawsze smak i radość życia.
- Gdybyś utraciła wszystkie wschody i poranki, jadła suchy chleb, kaszę gryczaną i popijała wodą z wodociągu, zrozumiałaś cenę, jaką artysta płaci za swoją sztukę.
- Gdybyś utraciła dom ojczysty, rodziców, dziadków, swoją dziuplę, do której uciekasz przede mną; gdybyś nie miała w nikim i niczym oparcia, kiedy usta już nie układają się w kształt modlitwy, uciekłaś z tego chorego miasta na pustynię i tam oddawałaś się medytacjom.
- Nie wiem dlaczego ktoś mnie skazał na pisanie tych ciężkich strof, kiedy wiem, że to wszystko na nic; słyszę ciągle litanię zarzutów, jakbym był odpowiedzialny za wszystkie twoje porażki i był najgorszym łajdakiem; po to ludzie potrzebują bliźnich, żeby budować dla nich stos i powołują codziennie dla nich Wysoki Trybunał, by później go podpalić i bawić się płomieniem biednych serc w depresji.
- Mój przyjaciel Adam za mistrzami absurdu powtarza, że wszystko jest iluzją, udajemy orgazmy w łóżku i pobożność w kościele, jesteśmy skazani na lepsze lub gorsze maski; przez dwa lata wiewiórko nie dotarłaś do mojego serca, stawiasz jak nowoczesne kobiety warunki miłości, kiedy warunki zostaną spełnione z przerażeniem odkryjesz, że zostało jedno wielkie Nic. I dopiero wtedy zaczniesz żyć jak ja, nie mając już żadnego oparcia.

Rzeszów, 17 marca 2014 (po kilku bezsennych nocach)

Andrzej Szypuła

Artysta muzyk, dyrygent, kompozytor, pedagog, poeta. Wydał 4 tomiki wierszy: *Białe tulipany* (2015), *Srebrny sen* (2016), *Wielki Wóz* (2017), *Dobre anioły* (2018).

oddycham

szukam cię
wśród kamieni
szemrzących
sennym strumykiem

oddycham
zapachem lip
zamyślonych
minionym czasem

cichą zielenią
kołysaną
lekkim wiatrem
jak wtedy

gdy pierwszy raz
zatęskniłem
do tej
co teraz śnię

Huta Polańska, czerwiec 2019

dotykam

morską falą
dotykam
twoich myśli

krzykiem mew
wołam
twoje imię

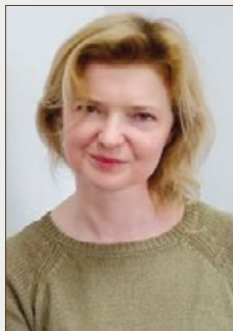
złotym promieniem
maluję
twój portret

cichą nocą
otulam
twoje sny

białym świtem
odchodzę
twoim zapomnieniem

Międzyzdroje, sierpień 2019

Katarzyna Hudy

Urodzona 21 lipca 1979 r. w Mielcu, mieszka w Izbiakach. Absolwentka filozofii na Uniwersytecie Rzeszowskim, pedagogiki opiekuńczo-wychowawczej w Akademii „Ignatianum” w Krakowie oraz oligofrenopedagogiki. Pracuje z dziećmi w Ośrodku Rewalidacyjno-Wychowawczym w Pniu. Wyróżniona w ogólnopolskich konkursach poetyckich. Autorka tomiku *Druga strona myśli* (2019).

Pożegnanie

Musimy się rozstać, musisz odejść.
Sprawiłeś, że żyłam głębiej,
widziałam więcej, inaczej.
Jest mi już zbyt ciężko.
Dzięki tobie,
nauczyłam się wszystkich gwiazdozbiorów.
To był sposób na bezsenne noce.
Celowałam lunetą w nieskończone niebo.
Nie chciałam tych podróży.
Blizna w moim sercu pozostanie na zawsze.
Czas nie leczy ran,
jedynie przykrywa je warstwą kurzu.
Żegnaj, dalej pójdziesz sama.
Z tobą nie powitam nowego życia.
Dziękuję i żegnaj.
Mój smutek

Joanna Boćkowska-Cisek

Rocznik 1985. Studiowała na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Rzeszowskiego. Mieszka w Górnem. Debiutowała w Oleśnicy w 2008 r. Publikowała w zbiorowych tomikach poetyckich: *Poetycki Lombard* (2008), *Rzeszów w poezji* (2010), a także parokrotnie w „Wersie” oraz „Kurierze Sokołowskim”. Członkini Stowarzyszenia Społeczno-Kulturalnego im. Piotra Kidy w Górnem.

Gwóźdź na ścianie

nagromadziłam
wiele rzeczy
nieprzydatnych
ani do życia
ani do śmierci
teraz z trudem
się przeciskam
przez ciasne korytarze
tak bywa
gdy w głowie
jest nie po kolei
za wysoko
lub
za nisko
– to ja byłam
tą próżną kobietą
z pustymi oczodołami
już tylko gwóźdź
został
po tamtej fotografii
do twojego?
czy do mojego?
krzyża?

Górno, 14.07.2015

Moja niemożliwa matka

matka wracała z roboty
wieczorami
kobieta musi biegle
posługiwać się ścierką
i wybudować dom
jak mężczyzna
we wsi mówili...
że kobieta
nie powinna budować
– nie dotyczy niemożliwych kobiet
we wsi mówili...
że kobieta nie wybuduje
kiedy matka błogosławiła cegły
a ojciec wołał
żeby wybiła sobie to z głowy
a ona się uparła
ojciec wołał...
i w końcu dał nam najlepsze co mógł
– swoją nieobecność

nie miejcie mi za złe
że nie lubię wódki

Górno, 21.04.2018

Ofiara

Paść w błoto i leżeć.
Dać się podreptać żubrom i pogryźć żmijom...
Podnieść się i usiąść na polanie.
Dać się owinąć w mgłę.
Kiedy ucichnie ostatni warkot,
promień wschodzącego słońca dotknie mej twarzy.
Będę czysta.
Puszczą uratowana.

Dom

Życie to wieczny plac budowy,
Z ciągle rozkopaną ziemią.
Budujemy.
Betoniarka losu
na okrągło miesza piach marzeń
z wodą rzeczywistości.
Otrzymałym cementem łączymy
nasze cegiełki nadziei, aż powstaje dom.
Staramy się, by mury były trwale i odporne
na wszelkie przeciwności i wichury życia.
Podczas budowy trzeba być czujnym.
Kto zbyt długo spogląda w przeszłość,
może utknąć w zastygłym betonie.
Nowy dom bywa wymarzony,
lecz bywa też nie nasz.
Wtedy należałoby się wyprowadzić.
Jednak serce rzadko bywa gotowe
na rozłąkę z samym sobą.
Szukamy nowych mebli
i oszukujemy własny dom nowym wnętrzem.